

MẸ TÔI - THIÊN THẦN ÁO TRẮNG

Mẹ tôi không mặc áo choàng của siêu anh hùng, mẹ mặc chiếc áo blouse trắng vương mùi thuốc sát trùng. Trong tâm trí tôi, hình ảnh đẹp nhất của mẹ không phải là lúc diện váy áo xúng xính, mà là dáng vẻ tất tả trong ca trực đêm, đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ nhưng ánh nhìn vẫn đầy kiên nghị và ấm áp.

Làm con của một nhân viên y tế, tôi học cách làm quen với những bữa cơm nguội ngắt vì mẹ về muộn, những đêm giao thừa vắng bóng mẹ vì mẹ phải trực ở bệnh viện. Khi cả thế giới nghỉ ngơi, mẹ tôi lại bắt đầu cuộc chiến giành giật sự sống cho bệnh nhân. Đôi bàn tay mẹ, vốn dĩ mềm mại để vỗ về tôi, nay đã trở nên thô ráp vì sát khuẩn quá nhiều, nhưng đó cũng là đôi bàn tay hồi sinh biết bao hy vọng cho những gia đình khác. Có những ngày mẹ trở về với gương mặt mệt mỏi rã rời, chẳng nói nên lời. Tôi biết, đằng sau chiếc khẩu trang in hằn lên da thịt là cả một bầu trời áp lực và là niềm hạnh phúc vỡ òa khi một ca bệnh hiểm nghèo được cứu sống. Mẹ hi sinh thời gian bên gia đình để chăm sóc cho "người thân" của những người xa lạ. Với mẹ, nghề y không chỉ là công việc, mà đó là sứ mệnh và là sự tử tế chảy trong huyết quản. Dù nghề y vất vả, gian truân, nhưng mẹ vẫn thủy chung với màu áo blouse, lấy nụ cười của bệnh nhân làm động lực. Hình ảnh mẹ trong bộ đồ chuyên dụng là tấm gương sáng về sự kiên gan, vững vàng, tiếp thêm tình yêu nghề cho thế hệ sau. Nhân ngày Thầy thuốc Việt Nam, con chúc mẹ luôn mạnh khỏe, hạnh phúc và là niềm tin yêu của bệnh nhân.

Cảm ơn mẹ vì đã là bến đỗ bình yên của con, là thiên thần áo trắng của mọi người. Con tự hào vì được gọi người chiến sĩ thầm lặng ấy là "Mẹ".

Nguyễn Đức Lâm – lớp 4A7

****"Áo trắng giữa đời như tia nắng sớm,
Giữ nhịp tim người, thấp sáng niềm tin."****

